

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobců: **a) Ing. O. K., b) Ing. V. K., CSc.**, oba zastoupeni JUDr. Františkem Schulmannem, advokátem, se sídlem Revoluční 762/13, Praha 1, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci**, se sídlem Rumjancevova 10, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2005, č. j. ZKI - O - 7 - 144/2005 Lg, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 26. 4. 2006, č. j. 59 Ca 42/2005 - 61,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům ad a) a ad b) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3034,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Františka Schulmanna, advokáta.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Jablonec nad Nisou ze dne 24. 1. 2005, sp. zn. OR - 680/2004 - 504/4, byl v souboru popisných informací na listu vlastnictví č. 277 pro katastrální území Albrechtice v Jizerských horách, kde je vyznačeno vlastnické právo pro ing. O. K. a ing. V. K., proveden výmaz v části B 1 (jiná práva) - „chůze a jízda po poz. PK č. 1888/2 pro čp. 22 - Mariánská Hora a pro dočasného vlastníka poz. PK č. 1888/1“. V odůvodnění svého rozhodnutí katastrální úřad uvedl, že při kontrole popisných informací dne 8. 11. 2004 zjistil, že zápis v části B 1 (jiná práva) „chůze a jízda po poz. PK č. 1888/2 pro čp. 22 - Mariánská Hora a pro dočasného vlastníka poz. PK č. 1888/1“ na listu vlastnictví č. 277 pro katastrální území Albrechtice v Jizerských horách, kde je mimo jiného veden poz. č. 1888/1, neměl být v katastru nemovitosti vyznačen. Výsledný evidenční stav, kdy u strany povinné z věcného břemene zaniklo omezení odpovídající věcnému břemenu ze zákona a u strany oprávněné z věcného břemene byl zápis práva z téhož věcného břemene proveden, byl objektivně i nesporně chybný i v době platnosti předpisu pro vedení evidence nemovitostí, která

se podle § 29 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb. považuje za katastrální operát. V dané věci katastrální úřad proto z uvedených důvodů opravil chybu v katastrálním operátu a to bez návrhu, o čemž vydal oznámení o opravě chyby v katastru nemovitostí ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb. S obsahem oznámení o opravě chyby vyjádřili nesouhlas ing. V. K. a ing. O. K., katastrální úřad však po opětovném přezkoumání dosavadního průběhu řízení o opravě chyby dospěl k závěru, že nesouhlasu s opravou chyby nelze vyhovět. Opětovnou kontrolou bylo zjištěno, že k chybnému zápisu práva do katastru nemovitostí došlo v roce 1968 při zápisu právních vztahů k nemovitostem, a to chybným vyšetřením existence věcného břemene v rozporu s § 4 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb., kde bylo stanoveno, že pro zápis právních vztahů o nemovitostech bude podpůrně použito zápisu v dosavadních pozemkových knihách, železničních knihách, v jednotné evidenci půdy a v bývalém pozemkovém katastru. Orgány geodézie pak zapíší do evidence nemovitostí toho, kdo podle výsledku šetření je oprávněným nebo povinným. Přes tento stanovený zákonný rámec však při tomto šetření bylo do evidence nemovitostí zapsáno chybně právo, jemuž neodpovídala žádná povinnost. Poz. PK č. 1888/2 v katastrálním území Albrechtice v Jizerských horách, který byl původně věcným břemenem zatížen, byl jako zemědělský majetek konfiskován podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. Katastrální úřad pak poukázal na § 5 odst. 2 uvedeného dekretu, podle něhož zanikají patronátní práva a povinnosti váznoucí na zemědělských majetcích, konfiskovaných podle § 1 tohoto dekretu, a to dnem konfiskace. Tím podle katastrálního úřadu došlo k tomu, že u strany povinné zaniklo omezení odpovídající věcnému břemeni ze zákona, avšak u strany oprávněné byl zápis práva z téhož věcného břemene proveden, což bylo objektivně i nesporně chybné i v době platnosti předpisů pro vedení evidence nemovitostí, která se podle § 29 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb. považuje za katastrální operát. Z uvedeného důvodu katastrální úřad v souladu s § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb. chybu, která vznikla zřejmým omylem při vedení o obnově katastru, opravil tak, že byl proveden výmaz zápisu v části B 1 (jiná práva) na listu vlastnictví č. 277 pro katastrální území Albrechtice v Jizerských horách tak, jak je výše uvedeno.

K odvolání ing. V. K. a ing. O. K. rozhodl Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci rozhodnutím ze dne 17. 3. 2005, č. j. ZKI - O - 7 - 144/2005 Ig, tak, že se rozhodnutím Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrálního pracoviště v Jablonci nad Nisou č. j. OR - 680/2004 - 504/4 ze dne 24. 1. 2005 o opravě chyby v katastrálním operátu potvrzuje a odvolání se zamítá. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací správní orgán uvedl, že věcné břemeno a spolu s ním věcné právo mu odpovídající zaniklo ze zákona konfiskací a o jeho zániku tedy nebylo rozhodováno v tomto správním řízení. Zánik věcného práva měl být středisky geodézie vyšetřen a pokud se tak při zápisu změny vlastnického práva ve prospěch státu nestalo, jedná se o chybu v operátech katastru nemovitostí. Ve správním řízení byla pouze opravena chyba vzniklá při vedení bývalé evidence nemovitostí, kdy neměl být převzat žádný zápis týkající se zaniklého právního vztahu. K námitce odvolatelů bylo uvedeno, že orgány státní správy zeměměřictví a katastrů nemovitostí nepřekročily svou kompetenci tím, že aplikovaly postup podle § 8 katastrálního zákona na opravu zjištěné chyby v katastrálním operátu, která vznikla zřejmým omylem již v době zakládání a vedení bývalé evidence nemovitostí středisky geodézie. Závěrem bylo poukázáno na to, že předmětem řízení o opravě chyby v katastru není otázka vydržení práva odpovídajícího věcnému břemeni, tj. nabytí práva nepřetržitým desetiletým výkonem práva podle § 151o občanského zákoníků. Katastrálním orgánům nepřísluší posuzovat splnění podmínek pro nabytí tohoto práva, ani za tím účelem provádět ohledání na místě samém. Právo odpovídající věcnému břemeni lze do katastru nemovitostí ve prospěch odvolatelů zapsat až po předložení listiny prokazující, že k vydržení práva došlo. Odvolací správní orgán dospěl v odvolacím řízení ve věci opravy chyby v katastrálním operátu ke shodnému závěru jako správní orgán prvního stupně, a proto rozhodl, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

O žalobě ing. O. K. a ing. V. K. proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Liberci ze dne 17. 3. 2005 rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 26. 4. 2006, č. j. 59 Ca 42/2005 - 61, tak, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud poukázal na úpravu zakládání evidence nemovitostí a uvedl, že pokud ze strany orgánů geodézie došlo při zakládání evidence nemovitostí k chybě, lze ji však postupem podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále též „katastrální zákon“), napravit jen tehdy, pokud se jedná o zřejmý omyl při zakládání evidence nemovitostí. O zřejmý omyl ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona však nepůjde tam, kde by katastrální úřad v řízení o opravě chyby napravoval nesprávnou úvahu orgánů geodézie o tom, kdo měl být v době zakládání evidence nemovitostí oprávněným nebo povinným z právního vztahu, učiněnou v rámci šetření podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb. V daném případě byl stav zápisu v pozemkové knize takový, že ve vložce č. 480 byla u osoby oprávněné služebnost zapsána, tento zápis u oprávněné osoby byl orgánem geodézie převzat do evidence nemovitostí při jejím zakládání jako výsledek šetření podle § 4 odst. 2 uvedené vyhlášky, zároveň však orgán geodézie nevyznačil odpovídající omezení u vlastníka povinného pozemku ve smyslu § 6 odst. 5 uvedené vyhlášky. Takový postup podle názoru krajského soudu nelze považovat za zřejmý omyl při zakládání evidence nemovitostí, neboť se jedná o výsledek šetření orgánů geodézie o tom, kdo je oprávněným či povinným z právního vztahu, v tomto případě vzhledem k rozdílným zápisům na LV č. 277 a LV č. 146 o výsledek šetření nejasný. Za chybu vzniklou zřejmým omylem při zakládání evidence nemovitostí by bylo možné považovat nepřevzetí zcela jasného zápisu v pozemkové knize, který by byl jednoznačně prokazován příslušnými listinami založenými ve sbírce listin a nezpochybněn jinými listinami či skutečnostmi, jež mohou mít vliv na existenci právního vztahu. Jiný výklad posuzovaného problému je nepřipustný, neboť by znamenal, že katastrální úřad a poté žalovaný by zpětně hodnotili existenci či neexistenci právního vztahu. Institut opravy chyby vzniklé zřejmě omylem zásadně nemůže sloužit k posouzení, zda byl zápis do katastrálního operátu a v důsledku návaznosti katastrálního operátu na operát evidence nemovitostí případně zápis do operátu nemovitostí učiněn správně, či nikoli. Zde krajský soud poukázal na to, že k shodnému závěru dospěl i Krajský soud v Českých Budějovicích ve svém rozsudku ze dne 4. 4. 2001, č. j. 10 Ca 398/2000 - 23, kdy uvedl, že „institut opravy chyby v katastrálním operátu umožňuje opravu chybného údaje v katastru, vzniklého zřejmým omylem. V řízení o opravě chyby nelze posuzovat správnost zápisu věcného či jiného práva k nemovitostem“. Dále krajský soud uvedl, že řízením o opravě chyby zásadně nelze řešit spory o existenci a obsah vlastnického či jiného věcného práva k nemovitosti, tedy ani spor o existenci a obsah práva odpovídajícího věcnému břemenu. Mezi žalobci a manželi R. jako ostatními účastníky řízení o opravě chyby však právě o takový spor o věcné břemeno k pozemku parc. č. 1888/2 jde, jak vyplývá z podané žaloby a návrhu na provedení důkazů i z obsahu správního spisu. Takový spor může řešit pouze obecný soud v občanském soudním řízení podle příslušných předpisů občanského práva, který je ostatně veden u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, jak plyne z vyjádření žalobců ze dne 19. 4. 2006. Krajský soud tedy ze shora uvedených důvodů shledal ze strany žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí porušení § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, a napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil v souladu s § 78 odst. 1 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Ze stejného důvodu bylo zrušeno i rozhodnutí katastrálního úřadu vydané v prvním stupni (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem a nezákonnost rozsudku spatřil stěžovatel v tom, že krajský soud vyloučil v posuzovaném případě

existenci zřejmého omylu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, a tím i možnost provedení opravy nesprávného údaje katastru, i přes to, že obsahoval před provedením výmazu právně nemožný zápis věcného práva odpovídajícího věcnému břemenu, aniž tomuto právu odpovídala povinnost věcného břemene omezující vlastníka nemovité věci. Podle názoru stěžovatele lze podřadit pod chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení katastru, zápisy provedené v rozporu s listinou nebo bez listiny k zápisu nezbytné. Věcným břemenem v minulosti zatížený pozemek (parc. č. 1888/2 k. ú. Albrechtice) byl konfiskován na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., což bylo soudu doloženo osvědčením tehdejšího ONV v Jablonci nad Nisou č. j. Zem.213.1/62 ze dne 9. 3. 1962, vydaným za účelem vyznačení poznámky konfiskace majetku ve vložce č. 592 pozemkové knihy k. ú. Albrechtice - Mariánská Hora. Dalším ve spisu založeným osvědčením ONV v Jablonci nad Nisou (nástupce Národního pozemkového fondu) č. j. Zem IX/136 - 1968 - 213.2 ze dne 30. 9. 1968 vydaným za účelem zápisu v nově zakládané evidenci nemovitostí, bylo soudu prokázáno následné přidělení konfiskovaného majetku novému vlastníku, a to bez jakéhokoliv omezení vlastnického práva ve smyslu § 22 zákona č. 90/1947 Sb., o provedení knihovního pořádku. Z uvedeného ustanovení a také z obsahu přidělové listiny, jednoznačně vyplývá, že k přiděleným nemovitostem se měla zapsat pouze ta věcná břemena, o nichž to výslovně stanoví Národní pozemkový fond, nebo po jeho zrušení Okresní národní výbor. Uváděné osvědčení žádné zatížení předmětného majetku neobsahovalo a tehdejší středisko geodézie tudíž žádné věcné břemeno k původně služebné nemovitosti do evidence nezapsalo, neposuzovalo v tomto případě soulad se skutečným stavem, ale pouze respektovalo obsah uváděného osvědčení státního orgánu. Středisko geodézie však převzalo z pozemkové knihy zápis věcného práva, jemuž neodpovídala žádná povinnost věcného břemene. Tento evidenční stav byl chybný, neboť ze samotné podstaty institutu věcného břemene vyplývá neoddělitelnost práv a povinností tvořících jeho obsah. Zřejmý omyl stěžovatel spatřuje ve skutečnosti, že středisko geodézie zapsalo do evidence nemovitosti věcné právo přes to, že nebyla listinou prokázána existence věcného břemene a provedením jednostranného zápisu pochybilo. Zápis byl proveden polovinou správně a polovinou nesprávně, a při úvaze o nápravě zápisu vycházel žalovaný ze skutečnosti, že došlo ke konfiskaci zatíženého majetku ve prospěch státu a jeho následnému přidělení novému vlastníku bez jakéhokoliv zatížení, což je prokázáno obsahem citovaných listin, a že zachování jednostranného zápisu věcného práva v katastru není odůvodněno. Z uvedeného stěžovatel dovozuje, že se ve správním řízení nejednalo o nápravu nesprávné úvahy orgánu geodézie o tom, kdo měl být v době zakládání evidence nemovitostí oprávněným nebo povinným z právního vztahu nebo zpětné hodnocení existence či neexistence právního vztahu, jak uvádí krajský soud, ale o výmaz zápisu věcného práva, jehož existence nebyla doložena listinou, resp. byla zapsána v rozporu s uvedeným osvědčením. Stěžovatel se domnívá, že v tomto smyslu je třeba chápat institut opravy chyby v katastru a pojem zřejmého omylu upravený § 8 katastrálního zákona. Jednostranný zápis věcného břemene, tj. buď práva nebo povinnosti v katastru nemovitostí odporuje synallagmatické povaze tohoto právního vztahu, vzájemné vázanosti a podmíněnosti práv a povinností. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že žádné z námitek stěžovatele nelze přisvědčit, a kasační stížnost proto považují za nedůvodnou. Tvrzení stěžovatele, že se údajně nezabýval posuzováním věcného práva je podle žalobců pouze alibismus, protože svým rozhodnutím do věcných práv žalobců nezákonným způsobem zasáhl, což má být ve světle protiprávního přístupu stěžovatele v pořádku. Žalobci poukázali na to, že právo přístupu a průjezdu přes sousední pozemek odpovídající věcnému břemenu nebylo nikdy v minulosti zpochybňováno a účastníci, resp. jejich právní předchůdci, jej nepřetržitě nejméně čtyřicet let v dobré víře nerušeně vykovávali. Vzhledem k tomu, že právo odpovídající věcnému břemenu

bylo užíváno postupně několika vlastníky, není sporu o tom, že je spojeno s vlastnictvím „sloužící“ nemovitosti a nepatří tak pouze určité osobě, což ostatně vyplývá i z výpisu z katastru nemovitosti a pozemkové knihy. Žalobci proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci krajský soud posuzoval, zda rozporný údaj v katastru nemovitosti spočívající v tom, že u strany oprávněné z věcného břemene (žalobců) je právo odpovídající věcnému břemenu zapsáno a u strany povinné (manželů R.) věcné břemeno zapsáno není, přičemž tento stav zápisů vznikl při zakládání evidence nemovitostí, lze považovat za chybný údaj vzniklý zřejmým omylem při vedení a obnově katastru nemovitostí a lze jej opravit postupem upraveným v § 8 katastrálního zákona.

Především nutno uvést, že vyčerpávající definice slovního spojení „zřejmý omyl“ dosud v judikatuře ani v odborné literatuře provedena nebyla, ostatně taková definice by byla velmi obtížná. Neurčitý pojem zřejmý omyl je tudíž potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisu do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu). Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k otázce, zda se v daném případě jednalo o zřejmý omyl ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o zřejmý omyl, neboť katastrální úřad v řízení o opravě chyby napravoval nesprávnou úvahu orgánu geodézie o tom, kdo měl být v době zakládání evidence nemovitostí oprávněným nebo povinným z právního stavu, učiněnou v rámci šetření podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb. S tímto vyčerpávajícím a výstižným odůvodněním rozsudku krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a pro stručnost na závěry krajského soudu odkazuje. K věci pak dále dodává:

Správní orgány obou stupňů vyšly z toho, že věcné břemeno a spolu s ním věcné právo mu odpovídající zaniklo ze zákona konfiskací a o jeho zániku tedy nebylo rozhodováno ve správním řízení. Bylo poukázáno na to, že poz. PK č. 1888/2 v katastrálním území Albrechtice v Jizerských horách, který byl původně věcným břemenem zatížen, byl jako zemědělský majetek konfiskován podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. Podle § 5 odst. 2 uvedeného dekretu zanikají patronátní práva a povinnosti vázající na zemědělských majetcích, konfiskovaných podle § 1 tohoto dekretu, a to dnem konfiskace. Tím došlo podle názoru správních orgánů k tomu, že u strany povinné zaniklo omezení odpovídající věcnému břemenu ze zákona, avšak u strany oprávněné byl zápis práva z téhož věcného břemene proveden,

což bylo objektivně i nesporně chybné i v době platnosti předpisu pro vedení evidence nemovitostí, která se podle § 29 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb. považuje za katastrální operát.

Uvedený odkaz správních orgánů na § 5 odst. 2 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. v souladu se zánikem věcného břemene je v projednávané věci zcela nepřipadný. Patronátní právo je totiž souhrn práv i povinností, které nezávisle na hierarchickém postavení přísluší nějaké osobě vzhledem ke kostelu nebo církevnímu úřadu na základě zvláštního právního důvodu. Patronátní práva a povinnosti tak nemají nic společného s věcným břemenem, takže dovozovat zánik věcného břemene odkazem na § 5 odst. 2 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. nelze.

Pokud stěžovatel odkazuje na § 22 zákona č. 90/1947 Sb., o provedení knihovního pořádku, z něhož, a také z obsahu předělové listiny, jednoznačně vyplývá, že k přiděleným nemovitostem se měla zapsat pouze ta věcná břemena, o níž to výslovně stanoví Národní pozemkový fond, nebo po jeho zrušení Okresní národní výbor, jde o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl, takže v tomto směru je kasační stížnost nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). K této námitce lze přesto uvést, že § 22 zákona č. 90/1947 Sb. je uveden v části třetí tohoto zákona, která je nadepsána „Zřízení předběžných vložek pro přidělený majetek“. Z § 22 uvedeného zákona vyplývá, že smyslem tohoto ustanovení bylo při přidělování nemovitostí většímu počtu přidělců zřídit předběžné vložky s tím, že v těchto vložkách budou zapsány pouze základní údaje, přičemž ostatní zápisy se provedou, až když fond navrhne, aby vložka byla na listu A a popř. i C vyplněna podle konečného rozhodnutí o přiděleném majetku.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo náleží žalobcům, jejichž advokát podal ve vyjádření ze dne 19. 6. 2006 vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V tomto vyúčtování požadoval odměnu za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu právního zastoupení a za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti pro dvě osoby, přičemž i po připočtení daně z přidané hodnoty požadoval celkovou částku 3034,50 Kč. V daném případě sice zástupci žalobců náležela odměna vyšší, neboť jenom za dva úkony právní služby přichází v úvahu odměna ve výši 3200 Kč, protože však ve smyslu § 12 odst. 2 advokátního tarifu, může advokát snížit mimosmluvní odměnu až o polovinu, byla zástupci žalobců přiznána pouze ta částka, kterou ve svém vyúčtování požadoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu